

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA *OPĆOJ AUDIJENCIJI* Srijeda, 20. veljača 2019. [\[Multimedia\]](#)

Oče, koji jesi na nebesima

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Današnja se audijencija održava na dva mjesta. Najprije sam se susreo s vjernicima iz Beneventa, koji su bili na Trgu sv. Petra, a sada s vama. To možemo zahvaliti osjetljivosti Prefektore Papinske kuće koja nije htjela da se prehladite: zahvaljujemo im što su to učinili. Hvala!

Nastavljamo kateheze na temu molitve „Oče naš“. Prvi korak svake kršćanske molitve je ulazak u jedno otajstvo, otajstvo *Božjeg očinstva*. Ne može se moliti kao papige. Ili ulaziš u otajstvo, sa sviješću da je Bog tvoj Otac, ili ne moliš. Ako se želim moliti Bogu, svome Ocu, započinjem otajstvo.

Kad želimo pojmiti u kojoj mjeri nam je Bog otac u misli nam dolaze slike naših roditelja, ali ih uvijek moramo u stanovitoj mjeri „pročistiti“, očistiti.

U Katekizmu Katoličke crkve tako se kaže: „Pročišćavanje srca odnosi se na očinske ili majčinske slike proizašle iz naše osobne i kulturne povijesti, koje utječu na naš odnos prema Bogu“ (br. 2779).

Nitko od nas nije imao savršene roditelje, nitko; kao što ni mi sami nikada nećemo biti savršeni roditelji odnosno pastiri. Svi imamo mane, svi.

Naši odnosi prema onima koje volimo uvijek su označeni našom ograničenošću, ali i našim egoizmom, pa su stoga često zatrovani željama za posjedovanjem ili manipulacijom drugim. Zato se ponekad ljubavne izjave znaju pretvoriti u osjećaje srdžbe i neprijateljstva. Gledaj samo, ovo dvoje su se prošli tjedan toliko voljeli, a danas jedno drugo na smrt mrze: gledamo to svaki dan! Zato se to događa, jer svi imamo u sebi gorke korijene, koji nisu dobri i ponekad izlaze van i čine zlo.

Eto zašto, kad govorimo o Bogu kao „ocu“, dok predočavamo sliku naših roditelja, pogotovo ako su nas voljeli, istodobno moramo ići i korak dalje. Zato što je ljubav Boga ljubav Oca „*koji je na nebesima*“, prema izrazu koji nas poziva koristiti Isus: to je potpuna ljubav koju mi na ovom životu kušamo tek na nesavršen način.

Muškarci i žene su vječni prosjaci ljubavi, – mi smo prosjaci ljubavi, potrebna nam je ljubav – traže mjesto gdje će biti konačno ljubljени, ali ga ne nalaze. Koliko je samo iznevjerenih prijateljstava i koliko razočaranih ljubavi u našem svijetu; mnogo!

Grčki bog ljubavi u mitologiji je najtragičniji od svih: nije jasno je li anđeosko biće ili demon. Mitologija kaže da je on sin *Porosa* i *Penije*, odnosno lukavosti i siromaštva, kojem je suđeno da nosi u sebi odlike i jednog i drugog roditelja. To nam pomaže shvatiti ambivalentnu narav ljudske ljubavi: ona može jedan čas cvjetati i silno bujati, a odmah potom usahnuti i umrijeti; onome koji je hoće uhvatiti neprestano bježi (usp. Platon, *Gozba*, 203). Postoji izraz iz knjige proroka Hošea koji na neumoljiv način oslikava prirođenu slabost naše ljubavi: „K'o oblak jutarnji ljubav je vaša, k'o rana rosa koje nestaje“ (6, 4). Eto što je često naša ljubav: obećanje koje je teško držati, pokušaj koji ubrzo usahne i ispari, to je pomalo kao kad ujutro sunce izađe a noćna se rosa povuče.

Koliko smo puta mi ljudi ljubili na tako slab način i s prekidima. Svi imamo to iskustvo: voljeli smo, ali onda je ta ljubav opala ili postala slaba. Željni ljubiti, sukobili smo se zatim s našim ograničenjima, sa siromaštvom naših sila: nesposobni održati obećanje koje nam se u danima milosti činilo lakim održati. Uostalom, čak se i apostol Petar uplašio i morao pobjeći. Apostol Petar nije bio vjeran Isusovoj ljubavi. Uvijek postoji ta slabost uslijed koje padamo. Mi smo prosjaci koji na putu vjerojatno nikada neće u potpunosti naći ono blago koje traže od prvog dana svog života, a to je ljubav.

Međutim, postoji i druga ljubav, ljubav Oca „*koji je na nebesima*“. Nitko ne smije dvojiti u to da je primatelj ove ljubavi. On nas ljubi. „On me ljubi“, možemo reći. Ako nas čak ni otac naš i majka naša nisu voljeli – povijesna hipoteza – ima Bog na nebu koji nas ljubi kao što nas nitko na ovoj zemlji nikada nije ljubio niti će ikada moći ljubiti. Božja ljubav je stalna. Prorok Izaija kaže: „Može li žena zaboravit' svoje dojenče, ne imat' sućuti za čedo utrobe svoje? Pa kad bi koja i zaboravila, tebe ja zaboraviti neću. Gle, u dlanove sam te svoje urezao“ (49,15-16).

Danas je moderno tetovirati se: „u dlanove sam te svoje urezao“. Tetovirao sam te na svojim rukama. Moja je slika na Božjim rukama, to ne mogu skinuti.

Božja ljubav je poput ljubavi majke, koja se nikada ne može zaboraviti. „Tebe ja zaboraviti neću“, kaže Gospodin. To je savršena Božja ljubav, tako nas On ljubi.

Čak i kad bi se sve naše zemaljske ljubavi smrvile i ne bi nam ostalo u rukama ništa osim prašine, uvijek postoji za sve nas žarka, jedinstvena i vjerna Božja ljubav.

U gladi za ljubavlju koju svi osjećamo ne tražimo nešto što ne postoji: ona je naprotiv poziv da upoznamo Boga koji je otac. Sv. Augustin je u svome obraćenju, na primjer, prošao taj mukotrpni put: mladi i briljantni govornik jednostavno je među stvorovima tražio nešto što mu nijedan stvor nije mogao dati, sve dok jednog dana nije imao hrabrosti dići svoj pogled prema gore. I toga dana je upoznao Boga. Boga koji ljubi.

Izraz „na nebesima“ ne želi izraziti udaljenost, već radikalnu različitost ljubavi, drugu dimenziju ljubavi, neumornu ljubav, ljubav koja će trajno ostati, štoviše, koja je uvijek nadohvat ruke.

Dosta je reći „Oče naš koji jesi na nebesima“, i ta ljubav dolazi.

Zato se nemojte bojati! Nitko od nas nije sam. Ako te čak na nesreću i tvoj zemaljski otac zaboravio i ogorčen si na njega, nije ti uskraćeno temeljno iskustvo kršćanske vjere: svijest da si *ljubljen* *dijete Božje* i da u životu ne postoji ništa što može ugasiti njegovu silnu ljubav prema tebi.

* * *

Na kraju opće audijencije

U petak ćemo proslaviti blagdan Katedre svetog Petra apostola. Molite za mene i za moju službu, također za papu Benedikta, da uvijek i posvuda utvrđujem braću u vjeri.